

Arrest

nr. 60 650 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnen kwam op 24 maart 2010, verklaarde er zich op 25 maart 2010 vluchteling.

1.2. Op 23 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 28 december 2010 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Qarabaghi, district Ghazni, provincie Ghazni afkomstig te zijn. U bent een Tadjiek en sjiïet. Tot de zesde klas woonde u in Ghazni,

daarna verhuisde uw familie naar Kabul waar u tot eind 1385 - begin 1386 (Westerse kalender : begin 2007) bent gebleven om dan terug naar uw dorp Qarabaghi te gaan. Omwille van een betoging in jauza 1385 (mei – juni 2006) waarbij jullie opslagplaats werd geplunderd en omwille van bedreigingen van commandant Baba Jan en zijn kompanen zijn jullie opnieuw naar Ghazni verhuisd. Eveneens werd uw broer tijdens de maand saur 1385 (april – mei 2006) door een bende georganiseerd rond commandant Baba Jan ontvoerd. Die bende hield zich vooral bezig met het ontvoeren van rijke mensen zodat ze losgeld konden eisen. Uw familie heeft 25.000 dollar gegeven om uw broer na één week vrij te krijgen. Ook in Ghazni werd uw vader af en toe door de Taliban bedreigd. In 1387 (jaar 2008) werd u op een dag tegengehouden door de bodyguards van Talibancommandant Saifullah en hebben ze uw auto meegenomen. Nadat u was afgestudeerd bent u samen met uw broer Rahmatullah beginnen werken. U was gespecialiseerd in electriciteit. Daarvoor werkte Rahmatullah in het bedrijf van uw vader, die onder Najibullah nog bij de Khad (Geheime Dienst) had gewerkt. Nadat u bent beginnen werken is uw vader gestopt met werken en kreeg het bedrijf een andere naam. U was hoofd van het bedrijf en uw broer was ondervoorzitter. Jullie werkten in onderaanneming, onder andere voor het bedrijf Toifur. Daarnaast was u ook aandeelhouder bij Toifur. Op een donderdag tijdens de maand djedi 1388 (januari 2010) ging u samen met uw broer naar huis. Er was echter een probleem met de auto zodat u achterbleef met de auto en uw broer en enkele arbeiders verder reisden met het openbaar vervoer. Onderweg werden ze door de Taliban tegengehouden en werden ze allemaal vermoord. Ongeveer 10 dagen of één week daarvoor was de Taliban bij uw vader langs geweest en hadden ze hem een 'nachtbrief' gegeven. Hierin stond dat zijn zonen moesten ophouden voor de buitenlanders te werken en zich moesten aansluiten bij de 'jihad'. Na de dood van uw broer bleef u één maand ondergedoken wonen bij Abdel Khalek in de stad Ghazni. Daarna vertrok u naar Pakistan en verbleef u één maand in Karachi bij de smokkelaar. Vanuit Karachi bent u met een tussenlanding naar een voor u onbekende bestemming gevlogen. U kwam op 24 maart 2010 in België aan en vroeg de volgende dag asiel aan. Een tijdje na uw vertrek uit Afghanistan is uw familie naar Pakistan vertrokken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een aanbevelingsbrief van Toifur, een "request for quotation" van LBG, kopie van certificaat national course, kopie van schoolrapport, certificaat cursus cool edit en radio production, certificaat Ms Access Fundamentals & Internet, ingescand certificaat Ms Excel, certificaat Ms Windows en Ms Word, kopie van een werkvergunning, afschrift Kabul Bank, kopie van een klachtenbrief, kopie van eigendomsdocumenten, kopie van een materiaallijst, kopie van een internetartikel, kopie van een taskara, twee foto's en de enveloppe waarin dit werd opgestuurd, voor".

B. Motivering

Er dient na uw beide gehoren op het Commisariaat-generaal (CGVS, dd. 19/07/2010 en dd. 30/11/2010) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Kopieën van de informatie waarop het CGVS zich baseert werden aan het administratief dossier toegevoegd.

Dient immers te worden opgemerkt dat aan uw recente verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Allereerst bleek uw kennis over uw regio uiterst fragmentarisch. Dat u als elektricien voor buitenlandse projecten vaak in Afghanistan zou rondgereisd hebben en dan slechts twee dorpen rond uw dorp Qarabaghi, waarvan één een district is (Andar) en geen dorp, kan opnoemen is heel bevreemdend (CGVS 30/11/2010, p. 6). Wanneer u werd gevraagd of u dorpen en geen districten kon opnoemen noemde u Naghai, Isfandai en Muqur op. Naghai en Isfandai had u eerder al vermeld toen de weg van uw dorp naar Ghazni werd gevraagd en blijken deze twee dorpen op geruime afstand van uw dorp te liggen, zoals blijkt uit de kaart die aan het dossier werd toegevoegd (CGVS 30/11/2010, p. 2). Wanneer u werd gevraagd of u het dorp Kalasher kende, bleek u dit niet te kennen. Nochtans ligt dit dorp slechts op ongeveer 1,7 mijl van uw dorp. Het dorp Chahardiwar beweerde u wel te kennen, maar dacht u dat dit dorp dicht bij de stad Ghazni zou liggen, terwijl uit informatie die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat Chahardiwar heel dicht bij uw dorp ligt (CGVS 30/11/2010, p. 6). Ook wanneer u naar omliggende districten werd gevraagd kon u enkel Andar opnoemen (CGVS 30/11/2010, p. 2). Dat u de districten Jaghatu, Zana Khan, Dih Yak en Bahrami Shahid niet vermeldde is opmerkelijk. Gezien u verklaart, en zoals reeds werd opgemerkt, dat u op heel wat verschillende

plaatsen moest werken, kan er toch van u een wat meer gedetailleerde geografische kennis verwacht worden.

Daarnaast slaagde u er niet in om een doorleefde weergave te schetsen over de huidige veiligheidssituatie in uw regio. Wanneer u naar veiligheidsincidenten werd gevraagd verklaarde u dat de vice-gouverneur werd vermoord, waarop u een schriftje uit uw tas haalde en u snel iets las dat hierin geschreven stond. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS vroeg wat u aan het doen was toonde u uw schriftje en zei u dat de vice-gouverneur werd vermoord en dat dit op 28 september 2010 was gebeurd (CGVS 30/11/2010, p. 4; kopie van desbetreffende pagina is toegevoegd aan het administratief dossier). Vooreerst deed deze gebeurtenis zich voor toen u al in België was en is het daarenboven verbazingwekkend dat wanneer u verder in het interview werd gevraagd of u Mohammad Kazim Allahyar, de vice-gouverneur die werd vermoord, kende dit niet het geval bleek te zijn (CGVS 30/11/2010, p. 6).

Daarenboven kunnen grote vraagtekens worden geplaatst bij het feit dat u een dergelijk schriftje bijhoudt en tevoorschijn haalt om over veiligheidsincidenten te vertellen en blijkbaar niet spontaan een antwoord op deze vraag weet te formuleren. Dit feit zet uw verdere geloofwaardigheid op het spel en werpt een schaduw op de doorleefdheid bij de informatie die u geeft. Daarenboven bleek u weinig specifieke gegevens te kunnen geven in verband met veiligheidsincidenten in uw regio toen u daar nog daadwerkelijk zou hebben verbleven. U vermeldde een overstroming eind 86 - begin 87 (jaar 2008) waarbij mensen om het leven kwamen, zonder echter spontaan te specificeren waar zich dit zou hebben voorgedaan. Toen u dan meer specifiek werd gevraagd naar gevechten tussen het leger en de Taliban en/of aanvallen op dorpen bleef u weerom erg vaag. U vermeldde een groot bombardement in het district Andar maar verder dan te zeggen dat het zich dit een drietal maanden voor uw vertrek had afgespeeld en het dicht bij Qarabaghi was en in de woestijn kwam u niet (CGVS 30/11/2010, p. 4). Daarnaast bleek u op de hoogte te zijn van de ontvoering van een aantal Koreanen, maar beweerde u dat dit in het jaar 1387 (2008) zou zijn terwijl dit al in juli 2007 plaatsvond. U wist te vertellen dat ze werden vrijgelaten maar niet op welke manier (CGVS 30/11/2010, p. 4). Nochtans kan worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van zulke ontvoeringen aangezien u beweerde zelf in toch wel gelijkaardige branche actief te zijn (werken in kader van 'buitenlandse' projecten') en een gevaar te lopen voor wraakacties van de Taliban. Daarenboven kan er van uitgegaan worden dat er heel wat ruchtbaarheid aan dit incident werd gegeven en u toch hier en daar dingen hieromtrent moet hebben opgevangen.

Voorts beweerde u dat dokter Osman Osmani gouverneur was toen u uit Afghanistan zou zijn vertrokken (CGVS 30/11/2010, p. 3). Wanneer u echter werd gevraagd van waar Osman Osmani afkomstig is bleek u dit niet te weten maar verklaarde u wel dat voor Osman Osmani Asadullah Khaled gouverneur was en dat hij van Kandahar afkomstig was. Verder verwijst u dan nog naar Qari Baba die voor Asadullah dit ambt bekleedde. Het is opmerkelijk dat u slechts Qari Baba, Asadullah Khaled en Osman Osmani als gouverneurs van Ghazni identificeert (CGVS 30/11/2010, p. 3). Tussen Asadullah Khaled en Osman Osmani zaten nog vier andere gouverneurs die u niet vermeldde. Zelfs wanneer u met de namen van vorige gouverneurs, Faizanullah Faizan en Sharif Khosti werd geconfronteerd bleek u niet te weten dat deze beiden gouverneur van uw provincie Ghazni waren geweest. Bij Mirabudin Patan kon u zeggen dat hij iemand van de regering was, dat hij misschien gouverneur was (CGVS 30/11/2010, p. 6, 15). Wanneer u werd gevraagd of Osman Osmani een goede gouverneur was beweerde u dat ze allemaal hetzelfde zijn, mensen niet vaak iets te weten komen over gouverneurs, enkel wanneer er iemand zou worden vermoord en er een nieuwe gouverneur komt zou hier ruchtbaarheid aan gegeven worden (CGVS 30/11/2010, p. 3). Het nieuws dat Osman Osmani harde kritiek te verduren kreeg omdat hij zich aan corruptie bezondigde is u blijkbaar ontgaan. De burgemeester van Ghazni op het moment dat u Afghanistan verliet, bleek u ook onbekend (CGVS 30/11/2010, p. 3). U leek wel in staat om enkele parlementairen op te noemen maar gezien het feit dat u een schriftje bijhoudt met dingen waarvan u blijkbaar veronderstelt dat die u zullen worden gevraagd kan deze kennis bezwaarlijk spontaan worden genoemd en bleek bovendien, toen hierop werd doorgevraagd, dat u hieromtrent toch ook incorrecte antwoorden aanreikte aangezien Mohammad Qayum Zaman en Mullah Raqiti beiden geen parlementsleden zijn (CGVS 30/11/2010, p. 5). U beweerde dat Abdul Raziq het huidige hoofd van de politie in Ghazni was maar wanneer u werd geconfronteerd met de naam van het vorige hoofd van de politie, Ali Shah Ahmadzai, bleek u deze niet te kennen (CGVS 30/11/2010, p. 6). Ook deze lacune wekt de nodige verbazing, temeer u stelt dat Abdul Raziq bij uw vertrek pas een jaar die functie bekleedde waardoor er toch van mag worden uitgegaan dat u ook diens voorganger zou kennen (CGVS 30/11/2010, p. 6).

Wanneer u werd gevraagd of u contact heeft met uw familie verklaarde u dat u enkel contact heeft met uw zus die in Kabul woont. Bleek echter dat uw zus wel contact heeft met uw familie die na uw vertrek uit Afghanistan naar Pakistan zou zijn gevlucht. Ondanks dit gegeven kan u over hun situatie niets kwijt en bent u niet op de hoogte waar ze in Pakistan verblijven en sinds wanneer dat het precies

het geval is. Uw gebrek aan kennis hieromtrent is des te meer opvallend omdat u zelf stelt dat Pakistan geen plek is om te wonen en er daar ook problemen zijn waardoor er eens te meer van kan worden uitgegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd (CGVS 30/11/2010, p. 9). Ook de vaststelling dat u blijkbaar nog geen inspanningen hebt ondernomen om persoonlijk uw familie in Pakistan te contacteren, terwijl het voor u geen probleem mag stellen hun contactgegevens via uw zus in Kabul te verkrijgen, wekt andermaal onbegrip daar het toch niet meer dan logisch is dat u informatie uit eerste hand over hun situatie zou willen krijgen.

Ook over uw reisweg duiken de nodige twijfels op. U beweerde vanuit Karachi met luchtvaartmaatschappij PIA via een tussenlanding, waar weet u niet, naar een eveneens onbekende bestemming te zijn gevlogen. Dat u niet zou weten waar u een tussenlanding maakte en wat uw uiteindelijke bestemming was kan niet overtuigen. Dergelijke gegevens worden immers verschillende keren tijdens de vlucht omgeroepen en de vaststelling dat dit u zou zijn ontgaan, wekt andermaal verbazing. Bovendien geeft u zelf aan in het gezelschap van een smokkelaar te hebben gereisd waardoor er toch van kan worden uitgegaan dat u zich hiernaar bij hem zou hebben geïnformeerd. Eveneens beweerde u dat er u bij het vertrek vanuit Pakistan niet naar een paspoort was gevraagd, onderweg zou u wel een dergelijk document van de smokkelaar hebben gekregen. Dit raakt opnieuw kant noch wal aangezien elke volwassen persoon een paspoort bij zich moet hebben wanneer hij of zij op een vliegtuig stapt. U zou uw paspoort dan wel bij aankomst hebben moeten tonen maar u wist enkel de naam in het paspoort te vermelden. U wist echter niet wat de geboortedatum van deze persoon zou zijn, noch uit welk land u dan wel zou moeten komen noch of er al stempels in uw paspoort stonden (CGVS 30/11/2010, p. 14 - 15). Gezien individuele identiteitscontroles tijdens een dergelijk traject zeer wel mogelijk zijn kan het totaal niet overtuigen dat de smokkelaar u niet vertrouwd zou hebben gemaakt met 'uw identiteit', te meer daar ook hij problemen zou riskeren in geval jullie apart zouden worden genomen en bevraagd. Hij reisde dan immers in het gezelschap van iemand die omtrent zijn afkomst/identiteit quasi niets wist te vertellen waardoor ook hij riskeerde op de korrel te worden genomen.

Bovenstaande opmerkingen maken duidelijk dat u uw recent verblijf in het district Ghazni niet aannemelijk heeft gemaakt. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw aanwezigheid in Ghazni op het moment dat uw asielrelaas zich aldaar afspeelt, moeten uw asielmotieven als bedrieglijk bestempeld worden en kan u niet als vluchteling erkend worden. Door het afleggen van foutieve verklaringen stelt u de Belgische autoriteiten niet in staat een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze landen heeft verlaten, waardoor uw nood aan bescherming niet correct ingeschat kan worden en u het subsidiaire beschermingsstatuut eveneens moet geweigerd worden.

Door de wijdverspreide fraude in Afghaanse documenten kunnen de neergelegde documenten slechts een aanvullende waarde hebben ten opzichte van uw verklaringen en kunnen ze slechts in rekening worden genomen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Bijgevolg kunnen de door u voorgelegde documenten bovenvermelde appreciatie niet ombuigen. Daarenboven houden de documenten die u voorlegt geen verband met de bedreiging die van de Taliban zou moeten uitgaan. Immers alle documenten hebben ofwel betrekking op uw studies en opleidingen of op uw professionele activiteiten. Uit niets blijkt dat de Taliban het op u zou hebben gemunt. U sprak nog over een nachtbrief die de Taliban aan uw vader zou hebben gegeven maar die zou u dan niet hier krijgen terwijl alle documenten die u voorlegt hier dan wel zijn geraakt (CGVS 30/11/2010, p. 13). Bovendien werden uw documenten niet vanuit Afghanistan maar vanuit Peshawar opgestuurd. U hiernaar gepeild verklaarde dat uw schoonbroer alles eerst vanuit Kabul naar Pakistan had gestuurd, en van daar naar een ander land (CGVS 19/07/2010, p. 6). Men kan zich de vraag stellen waarom uw schoonbroer deze documenten niet onmiddellijk van Kabul naar u heeft opgestuurd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, §2 van het vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het

materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidbeginsel, en een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker tracht vervolgens de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vooreerst voert verzoeker aan dat tijdens beide gehoren duidelijk is gebleken dat hij op diverse kennisvragen wel degelijk een antwoord wist te geven maar dat deze ten onrechte werden doodgezwegen in de weigeringsbeslissing. Bovendien heeft de bestreden beslissing volgens verzoeker te weinig rekening gehouden met zijn jonge leeftijd (tweeëntwintig jaar), met het gegeven dat verzoeker tussen zijn zesde en negentiende levensjaar in Kabul heeft gewoond en met diens persoonlijke achtergrond. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal ook van enige vooringenomenheid en het zoeken van spijkers op laag water.

Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal hem opnieuw had kunnen en moeten oproepen in het kader van een bijkomend gehoor om hem de mogelijkheid te bieden te repliceren. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden door geen grondig onderzoek te hebben gevoerd naar de eventuele ingestudeerde kennis.

Verzoeker citeert verder uit de gehoorverslagen waaruit zou dienen te blijken dat de tolk zich niet correct gedroeg en waardoor het Commissariaat-generaal zich niet nuttig kan baseren op deze gehoorverslagen en het gehoor minstens volgens verzoeker dient opnieuw te worden gedaan.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte de authenticiteit van diverse stukken in vraag stelt op basis van 'algemene informatie' waaruit corruptie zou moeten blijken terwijl ze volgens verzoeker een begin van bewijs vormen en het Commissariaat-generaal een bijkomend onderzoek had moeten instellen om na te gaan of de nieuwe elementen verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen. Verzoeker vraagt om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen over de afgelegde reisweg en stelt dat het niet is omdat zijn verklaringen niet stroken met de 'algemene informatie' dat deze theorie niet zou verschillen van de praktijk.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

2.3. De bestreden beslissing wijst verzoekers asielaanvraag af omdat verzoeker niet aannemelijk maakt recent uit Afghanistan afkomstig te zijn. In zonderheid stelt de bestreden beslissing vast dat verzoeker blijk geeft van een gebrekkige kennis van de streek waarvan hij afkomstig beweert te zijn. Meer bepaald blijkt dat (i) verzoekers geografische kennis over zijn regio uiterst fragmentarisch is, (ii) verzoeker er niet in slaagt een doorleefde kennis te geven van de veiligheidssituatie van zijn streek, (iii) verzoeker weinig specifieke gegevens kan geven over veiligheidsincidenten en (iv) verzoeker niet bekend blijkt te zijn met prominente personen uit zijn provincie.

Verzoeker verklaarde gedurende enkele jaren te hebben gewerkt voor het bedrijf Toifur. Hij werkte in Kabul en ging dagelijks naar zijn woning in Ghazni. Van verzoeker die voor zijn projecten dagelijks op de baan was en veel rondreisde mag bijgevolg een goede geografische kennis verwacht worden van de streek die hij verklaarde geregeld te doorkruisen, *quod non*. Zo blijkt dat verzoeker slechts twee namen kan geven van dorpen in de buurt van zijn dorp waarvan één bovendien een district blijkt te

zijn, bleek hij het dorp Kalasher, dat slechts op ongeveer 1,7 mijl van zijn dorp verwijderd ligt niet te kennen en kon hij van de omliggende districten enkel Andar opnoemen. Dat verzoeker jong was en gedurende vele jaren in Kabul heeft gewoond is, gelet op zijn job waarvoor hij zich veel diende te verplaatsen, geen afdoende verklaring. De vaststelling bovendien dat verzoeker niet spontaan kan antwoorden maar zich van geheugensteuntjes moet bedienen om te kunnen antwoorden op vragen in verband met veiligheidsincidenten in zijn streek hypothekeert verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daadwerkelijk in Ghazni te hebben gewoond de laatste jaren voor zijn vertrek naar België. Waar verzoeker wijst op de vragen die hij wel heeft kunnen beantwoorden merkt de Raad op dat deze niet opwegen tegen de gebrekkige kennis waarvan verzoeker blijkt geeft. Hoe dan ook blijkt verzoeker tijdens het gehoor een schriftje boven gehaald te hebben met informatie waarover hij zou kunnen ondervraagd worden. Deze vaststelling sterkt het vermoeden dat verzoekers kennis voor een stuk is ingestudeerd. Waar verzoeker wijst op communicatieproblemen met de tolk kan worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat bij de aanvang van ieder gehoor op het Commissariaat-generaal de rol van de tolk wordt uitgelegd en er tevens op gewezen wordt dat verzoeker eventuele problemen met de tolk moet melden. Verzoeker heeft dit nagelaten. Communicatieproblemen met de tolk die voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad zijn laattijdig en kunnen om deze reden niet meer nuttig worden aangevoerd.

Met betrekking tot verzoekers reisweg stelt de Raad vast dat hij deze niet bewijst. Hij toont niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft noch wanneer hij in België is aangekomen. Hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben vanuit Karachi naar een onbekend land in Europa. Hij moet bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. Hij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg, deze vaststelling houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in. Bovendien is het niet geloofwaardig dat verzoeker helemaal niet op de hoogte is van bepaalde gegevens van de documenten die hij tijdens zijn reis naar België gebruikte. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij minimaal op dit punt is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles die op individuele basis gebeuren, voorbereid te zijn.

Wat betreft zijn identiteit stelt de Raad vast dat verzoeker slechts kopie van een kopie neerlegt van zijn identiteitsbewijs. Aan fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend omdat ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Gelet op deze vaststelling kan dan ook niet met zekerheid worden besloten dat de persoon die in de aanbevelingsbrief van Toifur wordt vermeld wel degelijk verzoeker is. Hoe dan ook maakt deze aanbevelingsbrief op geen enkel ogenblik melding van de door verzoeker aangehaalde problemen met de Taliban. Ook de dreigbrief van de Taliban die door verzoeker per aangetekend schrijven van 16 maart 2011 werd overgemaakt is slechts een fotokopie waardoor er om deze reden geen bewijswaarde aan wordt gehecht.

Gelet op hetgeen vooraf gaat heeft de commissaris-generaal terecht kunnen besluiten dat verzoeker zijn afkomst uit Ghazni niet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan derhalve evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker ten slotte stelt dat de commissaris-generaal verplicht is hem tijdens het gehoor te confronteren met de informatie waarover hij beschikt merkt de Raad op dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.4. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de regio van afkomst (Ghazni) die vermeldt staat op de lijst van UNHCR en in de beleidsnota d.d. 11/10/2010 van de commissaris-generaal als een regio waar sprake is van een verhoogd risico om slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld. Verzoeker meent dat de

argumenten uit de bestreden beslissing om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren niet voldoende overtuigend zijn.

2.5. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie er in Ghazni, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER